

ξίων περιστάσεων) Ἴονιοι Νῆσ. *Κακός, ψυχρός καὶ ἀνάποδος* (λέγεται κατὰ τὴν προσέλευσιν προσώπου χαρακτηριζομένου ὡς κακοῦ οἰωνοῦ ἢ ὁπωσδήποτε ἀνεπιθυμήτου) *πολλαχ. Εἶναι ὅς τὴν ἀνάποδὴν του* (ἐνν. ὥραν ἢ στιγμὴν κττ. Ἐπὶ τοῦ δυσθύμου. Συνών. φρ. *εἶναι ὅς τὸ κακὸ του φεγγάρι, εἶναι ὅς τοὺς καπνοὺς του*) Πελοπν. (Λακων.) *Τοῦ ῥθε μὴ ἀνάποδῃ* (ἐνν. ἡμέρα, ὥρα κττ. Ἐπὶ ἀπροόπτου ἀτυχήματος) Ἡπ. || Παροιμ. φρ. Ἐνάποδος χρόνος, δεκαετρεῖς μῆνες (ὅταν ὁ χρόνος τῆς δυστυχίας φαίνεται μακρότερος ἀπ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι καὶ γενικώτερον ἐπὶ κακῶν περιστάσεων. Διὰ τὴν χρῆσιν τῆς φρ. ἔχει σημ. καὶ ὁ ἀριθμὸς δεκαετρεῖς θεωρούμενος ὡς ἀπαίσιος) *πολλαχ. Ἀνάπουδους χρόνους δικατριὰμ' σ' φιδάρι* (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σάμ. || Παροιμ.

Ὅλα τοῦ γάμου ἀνάποδα κ' ἡ νύφη γγαστρωμένη (ἐπὶ νέας ἀτυχίας προστιθεμένης εἰς τὰς ἤδη ὑπαρχούσας) Αἴγιν. κ. ἀ. Συνών. *ἀναδλεμένος* (ιδ. *ἀναμπλέκω 1), *ἀναποδισμένος* (ιδ. ἀναποδισάω Β 1). β) Ὁ οὐχὶ κατ' εὐχὴν συντελούμενος, γινόμενος κοιν.: Ἐνάποδῃ δουλειά. Ἡ δουλειὰ ἤρθε ἀνάποδῃ. 4) Δύσβατος Σύμ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω.: Ἐνάποδος δρόμος Λεξ. Πρω. Ἐνάποδον μέρος Σύμ. Συνών. ἄβολος Α 1, ἀδέξις (Ι) 2 γ, κακόβολος. β) Ὁ μὴ παρέχων εὐκολίαν, δύσχρηστος Λεξ. Πρω.: Ἐνάποδο σπῖτι. 5) Δύστροπος, κακὸς τρόπος, σκαιός, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἐνάποδος ἀνθρώπος. Ἐνάποδῃ γυναῖκα. Ἐνάποδο παιδί κοιν. Ἐνάποδος ἐν τῷ ἐν κάμνει μὲ κἀνένα Κύπρ. Μισταρκὸς ἀνάποδος αὐτόθι. Ἐνάποδο μουλάρι Πελοπν. Ἐνάποδο κοπάδι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,15. Ζῶον ἀνάπουδον Μακεδ. (Χαλκιδ.) || Ἄσμ.

Ἐνάποην μὲ λένουνε, γιατί εἶμαι κατσουφιάρ' καὶ δὲ γελῶ, δὲ χαίρομαι, μόν' εἶμαι μὴ τρομάρα Νίσυρ. Συνών. ἀβόλευτος 2, ἄβολος Β 1, ἀμπάλατος, ἀναδλεμένος (ιδ. *ἀναμπλέκω 2), ἀναποδισάρις 1, ἀναποδισμένος (ιδ. ἀναποδισάω Β 2), ἀναποδογεννημένος 2, μιανός, παράξενος, στριμμένος (ιδ. στρίβω). β) Ζωηρός, ἄτακτος, ἀπειθαρχητός Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ.: Παιδί ἀνάποδο Κρήτ. Λακων. Μάν. γ) Ὁ διεστραμμένος τὸν νοῦν Πελοπν. (Ἡλ.): Ὁ ἀνάποδος ὅς τὰ χιόνια καὶ τ' ἀλάτι ὅς τὴ φωτιά (ἐπὶ τοῦ ἐνεργοῦντος ἐναντίον τοῦ ἰδίου συμφέροντος ὡς ὁ ὁδοιπορῶν πιπτούσης χιόνος ἢ ὁ ρίπτων ἄλας εἰς τὴν πυράν, ὅπερ δύναται νὰ τὸν βλάψῃ). Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. 5) Μωρὸς Λέσβ.: Λόγια ἀνάπουδα. Συνών. ἄλαλος 4, ἀνόητος, ἄνοος, ἄπραγος, βλαῖκας, κουτός, μουρλός, παλαβός. 6) Ὁ οὐχὶ ἀμέπτου ἡθικῆς, ἀνῆθικος Πελοπν. (Μάν.) Χίος: Αὐτὴ εἶναι ἀνάποδῃ Μάν. 7) Ἀνίκανος πρὸς ἔργον τι Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.): Ἐνάποδος εἶσαι γιὰ ὅποια δουλειὰ καὶ ἂν εἶναι Κρήτ. Συνών. ἀδέξις (Ι) 2, ἀνάξις 1.

Β) Οὐς. 1) Μικρόσωμος δαίμων παρευρισκόμενος παντοῦ ὅπου ὑπάρχει συγκέντρωσις ἀνθρώπων καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ χασμωμένου ἢ πίνοντος ὕδωρ καθ' ἣν στιγμὴν τύχῃ νὰ βλασφημήσῃ ἄλλος τις ἀπορροφῇ τὸ αἷμα τοῦ Πελοπν. (Ἡλ.) 2) Τὸ οὐδ. ἀνάποδο, σημεῖον σχήματος νῦ ἀντιστρόφου (Λ) σχηματιζόμενον διὰ τομῆς εἰς τὰ ὦτα τῶν αἰγοπροβάτων Σκῦρ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀνάποδο τῆς γῆς, ὁ καρκίνος Στερελλ. (Μεσολόγγ.) καὶ μεταφ. ὡς φρ. ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ τοῦ διεστραμμένου Ἀθῆν. Ἡπ. 4) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀνάποδο τῆς λίμνης, ἡ καρὰβις Ἡπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ποταμοῦ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἐνάποδος Θεσσ. (Τρίκκ.) Ἀνάποδο Ποτάμι Μέγαρ.

ἀναποδοσαράντισμα τό, Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ οὐς. σαράντισμα.

Τέφρα ἤσκας, ἡ ὁποία ἀνήφθη τεσσαράκοντα φορὰς διὰ πυρίτου λίθου μὲ τὰς χεῖρας ἐστραμμένας ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν καὶ ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ὡς μαγικὸν φάρμακον κατὰ ἀσθενειῶν (πβ. ἀναποδοφωτιά): *Διὸ μέρες καὶ διὸ νύχτες ἔμεινε ἡ Ἀράπω ὅς τὸ σπῖτι τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄλειψε κοκκινόχωμα, τὴ λιβάνισε μ' ἀναποδοφωτιά... τὴν ξόρκισε μὲ τὸ ἀναποδοσαράντισμα.*

ἀναποδοσβολωμένος ἐπίθ. Ἴονιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ ἀσβολωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀσβολῶν ἂντὶ ἀναποδοσβολωμένος.

Ὁ πλήρης δυσκολιῶν: Ἐομῆς ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀναποδοσβολωμένον (ἐπὶ συμπτώσεως πολλῶν ἀτυχιῶν).

ἀναποδοφωτιά ἡ, Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113 ἀναποδουφουτιά Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. φωτιά.

Τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἀνάπτει τις διὰ πυρίτου λίθου ἢ τῆς προστριβῆς ξύλων μὲ τὰς χεῖρας ἐστραμμένας ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον μαγικὸν κατὰ τῆς βασκανίας ἢ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν βρικολάκων ἐνθ' ἂν.: *Διὸ μέρες... ἔμεινε... ὅς τὸ σπῖτι τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄλειψε κοκκινόχωμα, τὴ λιβάνισε μ' ἀναποδοφωτιά, τῆς κρέμασε λιόκρινα καὶ παντζέχρια Γ' Αθάν. ἐνθ' ἂν.*

ἀναποδοχάρι τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐς. ἀποδοχάρι.

Μέρος τῆς αὐλακος ἀλυκῆς, ὅπερ εὐρύνεται διὰ νὰ συναχθῇ περισσότερον ὕδωρ.

ἀναποδοχεριὰ ἡ, Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. (λ. ἀνάποδος) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. χεριὰ.

Κτύπημα διὰ τοῦ ὀπισθέναρος τῆς χειρὸς. Συνών. ἀνάζερεβη (ιδ. ἀνάζερεβος 1), ἀνάποδῃ (ιδ. ἀνάποδος Α 1 β).

ἀναποδόχρονος ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. χρόνος.

Ἔτος καιρικῶν ἀνωμαλιῶν ἢ ἀτυχιῶν: *Τί ἀναποδόχρονος εἶναι φέτος!*

ἀναποκαρωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναποκορωμάρα Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐς. ἀποκαρωμάρα.

Ἀποχαύνωσις, ἀδυναμία σωματικῇ: *Ἐχω μὴ ἀναποκορωμάρα σήμερα. Συνών. ἀποκαρωμάρα, ἀρμολομμάρα.*

ἀναπομένω Πόντ.

Ἐκ μεταγν. ἐναπομένω.

Μένω: Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῖνον ὁ καλὸν ἀφκὰ γῆς κ' ἐνεπέμνεν, ἀτὸν ἡ γῆ κ' ἐδέχτηκεν οὐδὲ καὶ τὰ θηρία.

ἀναποπιάνω Ἡπ. ἀναποπιάνου Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀποπιάνω.

1) Προπαρασκευάζω τὸ προζύμι διὰ τὸ προσεχὲς ζύμωμα αὐξάνων αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος ἐνθ' ἂν.: *Βάλι νιρὸ νὰ γέν' ν' ἀναποπιάνουμι προζύμ' γιὰ νὰ ζῶσσοιμι αὐριοῦ Ζαγόρ. || Φρ. Ἀναπόπιακαν τὰ προζύμια (ἤρχισαν διαπραγματεύσεις διὰ συνοικέσιον. Ἡ φρ. ἐκ τῆς συνηθείας νὰ παρασκευάζουν ἄρτους πρὸ τοῦ*

